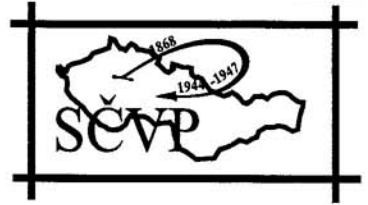

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2005

Velké setkání

vedoucích představitelů Ministerstva obrany České republiky, Československé obce legionářské, Historické skupiny 1. čs. Armádního sboru a přímých účastníků bojů o Duklu dne 14. října 2005 na Valech ve velkém sále u příležitosti 61. výročí bojů o Duklu.

Po hlavních projevech vystoupil gen.mj. Masopust jako přímý účastník Dukelské operace. Přednesl vzpomínku na poněkud dřívější období a připomněl události, o kterých se nehovořilo.

V posledních dnech února 1944 se objevily u nás na Volyni čelní jednotky RA. Za řekou Ikvou na vyvýšených svazích se Němci opevnili a další postup RA byl zastaven. Dobrovolně jsme pomáhali budovat RA pozorovatelny, úkryty, spojovací zákopy a vyráběli pomůcky pro přechod přes bažiny okolo řeky Ikvu.

Po několika dnech jsme vstoupili dobrovolně v Rovně do RA a poté z rozhodnutí sovětské vlády opět dobrovolně do Čs. jednotky. Celé rodiny volyňských Čechů šly do Čs. Armády, téměř 300 žen a během několika dnů téměř 11 tisíc dobrovolníků.

Z 1. brigády, která se na plné stavy po ztrátách při osvobození Kijeva, Bílé Cerkve, Žažkova a pravobřežní Ukrajiny doplnila v prostoru Lucka - Rovna, byl vytvořen 1. Čs. Arm. Sbor s téměř třemi čtvrtinami volyňských Čechů.

Výcvik od začátku byl náročný, řídil se suverovským heslem: „Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti“. Po nástupu jsme cvičili v civilním oděvu, nástup, pochod, rozvíjení v rojnici, k zemi, plížení vpřed, přískoky, zakopat-polní lopatkou. V Rovně jsme pochodovali a zpívali české, polské, ukrajinské písně, občané hádali co je to za vojáky, Češi?

Z Rovna se prapor samopalníků přesunul za těžkých podmínek, leteckého bombardování rovenského nádraží fašistickým letectvem, které bylo naváděno špiónem vybaveným radiostanicí, ten byl ještě za náletu rudoarmějci odhalen a zneškodněn. Vlakem jsme se dostali navečer do Kivercu 12 km od Lucka, kde byl doplňován a cvičen samostatný tankový prapor samopalníků a tehdy ještě tankový pluk. Jednotky již na začátku výcviku se úspěšně zúčastnily odražení zteče fašistů u Torčina.

Z prostoru Kivercu Sam. Prap. Samopalníků a tank. Pluk a z Lucka 1. čs. Sam. Brig. přesunuty částečně vlakem (rozbité tratě, mosty, nádraží) i pěším pochodem do prostoru Sňatyna u Sagadury poblíž českorumunských hranic. Při přesunu sovětské části Ukrajiny jsme se opět přesvědčili o ukrutnostech způsobených fašisty, spálená a zničená města, vesnice vymazané z povrchu země, státy zůstaly jen komíny. Zničené všechny mosty, železniční tratě, nádraží. Lidé žili v zemljankách. Strašné utrpení, které po sobě tito krvelační vrazi zanechali. Nenávist proti fašistům dále stoupala. Dostali jsme zprávu, že Němci povraždili občany Lidice a srovnali je se zemí, že spálili a bestiálně zaživa upálili všechny obyvatele naší obce Český Malín včetně nemluvňat. Tyto zprávy nás silně pobouřily. Při přesunu jsme procházeli několika prostory, kde byli fašisté obklíčeni a před

několika hodinami se vzdali, oběti ještě nebyly pohřbeny. Vypadalo to jako na jatkách.

V noci jsme pochodovali lesem, kde se ukrývali ozbrojení fašisté a vzdali se do zajetí až druhý den ráno. Měli jsme štěstí, že nás v lese za pochodu nepřepadli, i když jsme pochodovali zajištěným pochodem.

U Sagadury se připravoval na bojové nasazení přeorganizovaný a nově vytvořený armádní sbor. Zásobovací základny sovětské armády byly vzdáleny od fronty tisíce kilometrů. Zásobování bylo velmi obtížné. Naši týlaři zajižďeli proto nákladními auty zpět do našich obcí na Volyni. Matky, manželky, dcery, rodiny, které nás před několika týdny vyprovodily do boje, snesly poslední zásoby mouky, sádla, vajec, drůbeže i dobytek a vybíraly ruble na nákup tanků a posílaly to velitelství sboru.

Usilovný výcvik a příprava na boj probíhaly denně 12-14 hodin. Cvičili jsme společně s našimi tankisty, učili jsme se naskakovat na jedoucí tank, seskakovat z jedoucího tanku, tanky nás přejížděly ve vykopaných zákopech. Učili jsme se střilet samopalem jednotlivými mířenými ranami, krátkými dávkami. Koncem července, tj. za necelé čtyři měsíce od nástupu, přesunu a tvrdého výcviku jsme se hnuli za postupující frontou k čs. hranicím.

U nás samopalníků se proslýchalo, že postupujeme směrem na Užocký průsmyk a Užhorod. 3. srpna byla brigáda vzdálena od fronty pouhých 15 km. Pochod byl na kratší dobu zastaven. Pochody za postupující frontou se prováděly výlučně v noci, byly dosti namáhavé, 30 až 50 km, i více za noc. Za zastávek se budovala obranná postavení a ošetřovaly namožené nohy. 1. září byly jednotky sboru shromážděny v prostoru Sambor-Jazy. Za sebou jsme měli téměř celou Halič. 29. srpna vypuklo na Slovensku národní povstání a jeho ohlas dolehl přes frontu až k našemu sboru. První zprávu zaslechla radiistka sboru, volyňka Marie Pánková. Zpráva způsobila u naší jednotky velké nadšení u všech příslušníků a dále zvýšila bojovou morálku. Již jsme se nemohli dočkat, kdy a kde budeme nasazeni. První reakce většiny vojáků byla, dejme se ihned na pochod, nejkratší cestou k našim hranicím, probít se na území k bojujícímu slovenskému lidu na pomoc. Toto, jak se později ukázalo, nebylo tak jednoduché. Před námi a sovětskými jednotkami stály ještě stále po zuby ozbrojené a dobře vycvičené fašistické hordy, mající za sebou výborně proorganizovanou a dobře vybudovanou a municí zabezpečenou obrannou pásmu na předhořích Karpat. Přičné hřbety táhnoucí se od západu k východu byly vážnou překážkou útočníku postupujícímu ve směru sever-jih. Terén mezi Krosnem a Dukelským průsmykem byl výhodnější pro obránce, jak jsme později zjistili.

V prvních dnech září jsme se přesunuli ke Krosnu. 7. září měl s našim samostatným Praporem tankových samopalníků a smíšeným průzkumným odřadem, který měl brekariery a motocykly s přívěsem a kulometem shromáždění s velitelem 1. samostatné brigády (i když jsme byli sborovými útvary) našim milovaným a všemi váženým generálem Ludvíkem Svobodou.

Oznámil nás s utrpením našeho lidu v okupované vlasti doma, s řaděním krvelačných fašistů, s povstáním slovenského lidu proti nenáviděnému klerofašistickému režimu a fašistickým okupantům. S našim úkolem, kdy rychlým útokem po dělostřelecké přípravě, s využitím a za podpory sovětských tanků a rozhodným postupem do večera příštího dne v součinnosti se slovenskými jednotkami obsadit „Dukelský“ průsmyk a do třetího dne operace osvobodit Prešov. Buďte věrnými syny svého národa a potomky slavných husitů. Buďte pamětní husitského hesla „nepřátel se nelekejte a na množství nehledte“, staňte se národními mstiteli za utrpení a oběti našich národů doma. Ukončil s našim pozdravem a výzvou. Úkol! My jsme odpověděli „Musí být splněn“. Ihned jsme vyrazili k východišti k útoku. Po cestě jsme navázali součinnost se sovětskými tankisty, s kterými jsme měli útočit. Nasedli jsme na tanky a za tmy jsme se s tanky přiblížili k východišti útoku.

Na frontě fašisté osvětlovali světlicemi předpolí, občas provedli dělostřelecký nebo minometný přepad, jinak na frontě bylo zlověstné ticho. Tanky zastavily v lese dál od okraje, seskočili jsme z tanků a pomáhali je maskovat.

Těsně po rozednění zahájily gardové rakety „Katuše“ salvou mohutnou dělostřeleckou přípravu. Nebylo slyšet svého slova, nad námi to strašně hvízdalo a burácelo jak před námi tak za námi. Takové peklo jsme ještě nikdy nezažili. Usměvaví tankisté nám oznámili, že právě byla zahájena „art. Podgotovka“. Po děl. přípravě, která trvala 125 minut, jsme na tancích jako desant vyrazili vpřed. Německý přední okraj byl doslova rozorán dělostřeleckými granáty. První zákopy byly vzaty téměř bez odporu. My, jako druhý sled, jsme se dívali na boj sovětských jednotek z povzdálí. V cestě postupu nám stálo opevněné město Krosno, kde se hitlerovské jednotky SS pevně bránily. Aby se neztrácela rychlost postupu, obcházel jsem Krosno zprava a postupovali do hloubky obrany protivníka poměrně úzkým úsekem prolomené obrany. Do průlomu se jako lavina valily jednotky rychlých skupin a doprovodného dělostřelectva. První horizonty byly obsazeny, ale za nimi se objevila další údolí a další vrchy na obzoru. První sled t. s. byl zastaven palbou pt. zbraní. Tankisté vyrazili a my s našimi tanky v druhém sledu ale vzápětí jsme přešli do prvního ve směru Zrencin - Wětřno.

Před Burkou jsme narazili na dobře organizovaný a zamaskovaný PT rajon. Seskočili jsme z jedoucích tanků ale fašisté nám zasáhli první tank, zlikvidovali jsme tankoborníka ale PT kanon (nebo tank) zasáhl druhý. Tankisté nás vyzvali, abychom ustoupili za pancíř, začnou šrapnel. Tak se také stalo, poté min. přepad. Třetí tank nám chtěl pomoci a rovněž byl zasažen. Další postup byl zastaven. Opět následoval minometný přepad. My jsme však ustoupili. Na dosažené čáře jsme se zakopali. V noci 8. 9. k nám od Bubrky přijeli po silnici dva autobusy se slovenskými řidiči. Zastavili jsme je a oni nám sdělili, že přivezli na přední okraj fašistické posily. Protože se nemohli na hluboké cestě otočit, přijeli až k nám. Poslali jsme se dál po cestě a já jsem vydal rozkaz dále se zakopávat.

Později v noci k nám dorazil na cestě pochoduující v sevřeném tvaru náš druhý pěší prapor. Zastavili jsme je a seznámili je s tím, že před námi je fašistická obrana. Nechtěli tomu věřit, ale když fašisté zahájili palbu z kulometu světelnými střelami, prapor se okamžitě vrátil, a jak jsme potom zjistili, zaujal vybudovanou obranu na okraji Machnůvky.

S rozedněním zahájila sovětská pěchota útok na Bubrku. Němci za podpory skupiny tanků (Tygrů) útok zastavili a Sověti museli ustoupit. Naše dva zbylé tanky také ustoupily a zaujaly věžové postavení v Machnůvce. My jsme ustoupili také s nimi do Machnůvky, kde byl náš druhý prapor. Němci zaútočili s tanky a dostali se až na okraj Machnůvky, ale palbou našich jednotek byli vrženi zpět. Pak zahájili minometnou palbu, několik min padlo do zákopu. Naši pěšáci, nezkušení, podlehl panice, mysleli, že již všechny miny budou padat do zákopu a vyběhli ze zákopu. Tím se stali nebezpečně ohrožení a velmi zranitelní. Na rozkaz velitele gen. Svobody jsem se svým družstvem přinutil pěchotu, aby zalehla, očivila se směrem k nepříteli a zahájila na něj palbu. Panikáři byli zastaveni, obrana se zreorganizovala, mohutnou mířenou palbou samopalníků a pěšáků byl postup fašistů zastaven, fašisté odhazovali vše, co je tížilo, brašny, pláště a prchali zpět i se svými tanky. Já jsem byl zraněn ještě před Machnůvkou, kde mě můj zdravotník obvázal, a po odražení fašistického útoku jsem dostal od velitele čtyři rtm. Švejkův rozkaz, abych šel na obvažiště. Odtud jsem byl odeslán do polní nemocnice. Rána zhnisala a komplikovaně se léčila. Tak končila moje účast na Dukelské operaci.

Domovem nám byl stan s raněnými

Děvče z polní nemocnice vypráví

V předjaří a na jaře roku 1944 spontánně nastoupilo do 1. československého armádního sboru v SSSR z Volyně více než 10 520 nováčků a mezi nimi také více než 420 žen. Některá z nás musela přitom s rodiči svést téměř bojový rozhovor, aby je přesvědčila, že náš nástup do armády není lehkomyšlné dobrodružství. Přece všichni jdeme bojovat za osvobození staré vlasti, kterou naši předkové před desetiletími opustili.

Byly jsme zařazeny jako spojky, zdravotnický personál, do prádelny, kanceláři dokonce k protiletadlovým dělům a všude tam, kde jsme mohly vystřídat muže, aby mohli bojovat se zbraní v ruce. Stejně jako ženy, které přišly do jednotky dříve, měly bojový křest za sebou a proto nám byly vřezem.

Do armády jsem šla s odhodláním ošetřovat raněné i když mi byla nabídnuta práce v kanceláři. Byla jsem zařazena do zdravotnického praporu 1. brigády a na vlastní žádost do oddělení ležících raněných. Budu proto vzpomínat na to, co jsme jako zdravotníci na Dukle prožili.

7. září 1944 ve večerních hodinách náš zdravotnický prapor nastoupil k přesunu na frontu. Dle brigádního rozkazu jsme měli být na určeném místě v danou hodinu s úkolem „rozvinout nemocnici a být připraveni na příjem raněných“. Skutečnost však byla docela jiná. Jeli jsme za tmy, nesmělo se svítit, ba ani zapálit cigaretu, protože nad námi bez přestání přelétávala německá průzkumná letadla. Blížili jsme se k frontě. Zřetelně jsme viděli hořící vlak na železniční stanici v městě Krosno a kolem pobíhající německé vojáky. Nad ráncem nás zastavila střelba těsně před naší kolonou. Zde se ještě bojovalo. Museli jsme přechat, schováni ve sklepích místních obyvatel. Když k ránu boj utichl, pokračovali jsme, dělostřeleckými granáty roztrhanou zemí, na rozkazem určené místo. Na hlavní cestě byl nepředstavitelně hustý provoz. Nákladní auta se sovětskými vojáky nebo s vojenským materiálem směřovaly k frontě a opačným směrem jely spousty vozidel s raněnými do týlu. Náš velitel po stručném rozhovoru s regulovčící dostal přednost pokračovat a po krátkém odbočení jsme zastavili v obci Świerzowa Polska.

Nikomu nepřeji vidět to, co nás zde čekalo. Po trávnicích, ve stodolách, v okolních domech, všude leželi ranění a nákladní auta bez přestání přivážela

další. Ze všech stran jsem slyšela nářek a prosbu o vodu. Moji lékařku jsem neviděla, utíkala jsem do polní kuchyně, sebrala nádobu s čajem a dávala raněným alespoň loknout. Tak mne našla doktorka Englová a mímě rozčilená, že dělám takovou nekvalifikovanou práci, mi vtiskla do rukou malou krabičku s lihem pro desinfekci, přidala dvoukubíkovou injekční stříkačku s jehlou, kterou měla po ruce. Kromě toho mi dala dvě krabice po stočce dávek kofeinu a morfia v každé a nařídila píchat injekce. Jako vždy jsem se ji zeptala: „a komu“?. A to již velmi rozčilená nařídila: „všem! Každý má silné bolesti a oslabené srdce. Až ti ampule dojdou, přijď si pro další,“ dodala. Nevzpomínám si kolik těch dalších bylo.

Večer, když už byl postaven první stan pro ležící raněné, přešla jsem do něho a v něm jsem zůstala po dobu tří dnů a nocí ošetřovat raněné, než mne přišla vystřídat Helena Segetová, zdravotní sestra, která se k nám dostala od partyzánů. V dalších stanech podobně pracovaly sestra Věra Růžičková, vrchní sestra Vlasta Pavlánová-Vyhnanáková, lékařka Truda Englová a pomocné sestry Ema Martinková a Olinka Luťanská.

Lehce ranění se po ošetření vraceli zpět na frontu. S vážnějším poraněním byli odvázeni do týlových nemocnic. U nás zůstali s nejtěžšími poraněními dutiny břišní, hrudníku a někdy i hlavy. Po operaci nebyli schopni transportu a museli zůstat po dobu alespoň sedmi až osmi dnů v naší péči. Ty další dny jsem chodila jako robot. Věděla jsem pouze, že musím, že ranění na mne čekají.

Okamžitě po příjezdu, náš chirurg nařídil postavit operační stůl na trávníku a první operace prováděl pod širým nebem. Když byl postaven první stan, přešel tam se svým týmem a pokračoval v práci další dny a noci bez odpočinku. Nedostatek spánku vyřešil tím způsobem, že po odoperování raněného usedl na bednu od nástrojů a některý z pomocného personálu k němu usedl otočen zády tak, aby se doktor mohl o něho opírat a těch několik minut si zdřímnout. Když byl připraven k operaci další raněný, pak doktora Škvařila probudili. Ten sundal rukavice, opláchl si ruce v dezinfekčním roztoku, natáhl nové sterilní rukavice a operoval dál. Doktor Škvařil byl velký, silný člověk. Záchy mu v důsledku nepřetržitého stání otekly nohy a proto mu museli boty podél švů rozříznout a sundat, omotali mu nohy do pytlů, upevnili motouzem a náš přední chirurg takto „vystrojen“ operoval dál.

Hned první den byla raněna i děvčata. S poraněním hlavy přivezli Věru Fischmanovou-Tichou. Naši kolegyně Mařenku Malákovou s poraněním nohy odvezli přímo do týlové nemocnice. U nás na operačním stole zemřela mladíčka, krásná Líbuše Mrázková s těžkým poraněním dutiny břišní a poslední její slovo bylo „maminko.“ Anička Zichová a Růžena Jakubovská v důsledku těžkých poranění zemřely přímo na bojišti. Další děvčata, jejichž jména neznám, byla od nás odvázena do týlových nemocnic. Smrt si nevybírala muže nebo ženy. A to jsme ještě nebyli v Dukelském průsmyku.

Poté se fronta posunula a naše nemocnice byla přemístěna do ženského kláštera v obci Posada Jašliska. Zde, po rychlém a zřejmě nenadálém odsunu německé polní nemocnice, zůstaly prýchny a slavníky nacpané slámosti.

Opět nemocnice plná raněných, ale vše už bylo přesně řízeno.

Jaké bylo naše překvapení a velká radost, když jsme se dověděli, že dne 5. října překročili v Dukelském průsmyku polsko-československou hranici naší průzkumníci a přišli denně pěší jednotky. Konečně už budeme na našem území. Leč vzápětí k nám začali přivážet raněné s utrženými nohama i rukama. Co se děje? Ptala jsem se raněného, kterého jsem přijímala na naše oddělení. Proč amputovaná noha a ruka? Jak jste k tomu přišel? Odpověděl mi: „nedovede si představit jak je tam to celé území zaminované. Šlápl jsem na minu, přišel jsem o nohu a když jsem padal, zavadil jsem rukou o druhou minu. Byly to miny nášlapné a byly jich tam tisíce.“

Stávalo se mi, většinou ve večerních hodinách, že jsem byla při umírání, který byl v agónii, musela jsem ho držet a on mi zemřel v náručí. Plakala jsem. Neznala jsem tyto lidi osobně, ale myslela jsem na to, že někde doma sedí rodina u večere a hovoří o svém synovi, otci, manželovi, bratrovi či sestře. Přemýšlí, zda není náhodou raněný, mají strach o jeho život a snad si dělají i plány jak o bude, až se vrátí domů. A on mi právě zemřel v náručí. Jak to mohlo takové mladé děvče vydržet! Mladí vydrží hodně. Čas vše zahojí a i ty nejbolestivější okamžiky pomalu vymizí, ale vzpomínky zůstanou a dovedou bolet.

Ještě se zmíním o našich kamarádech ze zdravotního praporu. Náš velitel jednou večer dostal telefonicky

příkaz, aby poslal sanitku, že jdou do menšího útoku. Na určené místo jela sanitka s řidičem Nurijevem a dvěma sběrači raněných. Nurinka, jak jsme mu říkali, byl asi devatenáctiletý Kazach. Mluvil lámanou ruštinou a všichni jsme ho měli rádi. K ránu volal opět velitel praporu, že ranění tam čekají na převoz. Vyhrožoval, že to nahlásí na velitelství brigády jako nesplnění rozkazu. To jsme již tušili, že se muselo stát něco velmi zlého. Byla poslána druhá sanitka a jel s ní dokonce i kapitan Král. Po příjezdu na určené místo zjistili, že sanitní automobil tam stojí, ale naši chlapci nikde. Opodál uviděli čerstvou jámu po protitankové mině a nakonec také kousky těl. Chlapci si zřejmě chtěli uvařit pro zahřátí čaj. Rozdělali ohýnek netušice, že pod ním je protitanková mina. Odpoledne přivezli těla na nádvoří a já jsem viděla jak zrovna vykládali stříhlou ruku Nurinka. Více jsem vidět nechtěla. Pohřbili je na zahrádce kláštera pod okny špitálu v Posadzie Jašliska. Při jejich pohřbu hrála hudba Víta Nejedlého.

Dlouho jsme se nemohli smířit se ztrátou našich kamarádů, tak jako jsme těžce snášeli úmrtí každého ze zraněných. Všeobecné mínění je, že jsme byli na umírání zvyklí. Je to velký omyl. Jak jsem se již zmínila, naše nervy to vydržely jen proto, že mladí vydrží velmi mnoho.

Nakonec se musím ještě jednou zmínit o doktorce Englové, která už není bohužel mezi námi. Naše pani doktorka Truda Englová-Franešajnová byla tou nejlepší ženou, velmi obětavou lékařkou a pro nás měla nejen přísné příkazy, ale i to nejlepší mateřské srdce. Když jednala s pacienty, měla pro každého pár povzbudivých srdečných slov, pohlázeno po hlavě a hodně ženského citu. S každým jednala tak, jako kdyby to byl její syn. Pokud jsem se po válce setkala s některým z našich pacientů, vřele na doktorku Englovou vzpomínal. Mnoho z nich jí vděčí za život.

Pro mne byla její frontovou mámou, která mne vedla nejen na frontě, ale mnohokrát pomohla i v mém soukromém poválečném životě.

Uvedla jsem zde jen několik vzpomínek, které ilustrují hrůzu války a hrůzu bojů na Dukle. Naši lidé by měli vědět, za jakou cenu se nabývala svoboda. Nedopustme, aby kdokoli v zlehčoval nebo zkrusoval to, co jsme prožili, a urážel naše velitele.

Přeji všem našim mladým, aby nikdy nemuseli prožít to, co jsme prožili my.

Plk. v.v. Irena Malínska-Šmidtová

Zapomenutá záležitost

Ve Zpravodají SČVP č. 3/2005 článek Anny Martišové „Malá ale naše“ Historie zátecké pravoslavné církevní obce mě inspiroval napsat o založení pravoslavného svatostánku v Podbořanech.

V roce 1947 se konečně uskutečnila repatriace volyňských Čechů zpět do vlasti. Po osmdesáti letech hodně našich krajanů se osidlovalo jednak na Moravě, v Česku a jednak na tzv. pohraničí, Žatecku a Podbořansku. Většina našich krajanů byla vyznání pravoslavného a tak se do Žatce dostala rodina pravoslavného faráře Vladimíra Zacha a posléze rodina pravoslavného faráře Antonína Pařizka. V Žatci byl propuštěn jeden římskokatolický kostel ke konání obřadů našim pravoslavným krajanům, kde zůstal farář Vladimír Zach.

Dcera faráře Ant. Pařizka Helena, provd. Englová byla příslušnicí 1. armádního sboru v SSSR a byla osídlena v Žatci. Čhtěla pro svého otce farnost, proto jela do Podbořan, kde rovněž nebyla pravoslavná církev - za mnou, kde jsem jako odbojářka byla osídlena. Protože jsem pomáhala s mj. Emilem Cilcem a por. Letcem Františkem Kouřilem osidlovat naše volyňské krajany, prosila mne Helena Englová-Pařizková, abych zhotovila seznam „duší“ - osob z našich krajanů vyznání pravoslavného. Okres Podbořany byl rozlohou větší než okr. Žatec a tak jsem jezdila do osad a obcí a zjišťovala žádané. Většina repatriantů pravoslavného vyznání čhtěla mít církev v Podbořanech.

Moje maminka Anna Albrechtová, vyznání pravoslavného, shromáždila obnosy na vybudování ikonostasu (hlavní oltář v církvi). Stalo se, že blízko Masarykova náměstí v Podbořanech na návrší po schodech před katolickým kostelem, je po rekonstrukci budovy do dnešního pravoslavné církve. Moje maminka byla oceněna diplomem od archimandrita pravosl. církve v Praze. Také zpívala v církevním pěveckém sboru pod vedením A. Kutnarové, dcery faráře Antonína Pařizka.

Helena Krikavová

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Tachov

Chtěla bych napsat něco o našem regionu.

Jsmo region malý a působíme samostatně teprve druhým rokem. Setkáváme se jednou za rok. (To jsme se setkávali i dříve, když jsme spadali pod region Mariánské Lázně, díky paní Kučerové, která dokázala všechno zorganizovat a zařídít).

Setkání probíhá standardně: zahájení, zpráva o stavu pokladny, společenský oběd a volná zábava.

Letos jsme se sešli opět začátkem září. Zprávu o naší pokladně přednesla pí Kučerová, která se o ni vzorně stará a se kterou jsme na tom díky našim dvěma sponzorům a to firmy Stakus pana Kučery a restaurace Bayleys pana Morgensteina, zatím dobře. Máme již také poněkolkáté tombolu, do které přispívají nějakými drobnostmi sami účastníci setkání a nějaké věci se přikoupí z prostředků regionu. Prodejem lístků do tomboly se zase vydělají nějaké peníze, které se do pokladny opět vrátí.

Naše členky se vždycky postarají o to, aby nebyly stoly prázdné tím, že napečou a přinesou drobné pečivo ke kávě.

Jako host se zúčastnila setkání letos i pí Petzová z M. Lázní. Následoval společný oběd, po obědě volná zábava. Setkání probíhalo ve vřelém a přátelském duchu.

Občas někdo přinese staré fotografie z bývalého domova, které vždycky vzbudí velký zájem. Tentokrát přinesl jeden z krajanů návrh mapy obce Olšinka (na její přípravě se podílelo více, dá se říci krajanek, protože ženy převládají), kterou doplnil fotografiemi. Zájem je veliký, Olšaháků je tady dost. Mapa bude rozmožněna a nabídnuta zájemcům za menší obnos ke koupi.

Podarilo se nám získat 3 nové členy.

Všichni se dobře pobavili, zazpívali si, někteří i s chutí zatancovali při hudbě a zpěvu mladého hudebníka Tomáše Černého, který nám tuto produkci zajišťuje také již poněkolkáté.

Těšíme se na další setkání a přejeme si, aby nikdo nechyběl.

Za region Tachov Michlová Alžběta

Region Litoměřice

Posvícení v Litoměřicích

Čas tohoto roku 2005 ubíhá zdánlivě snad ještě rychleji než předcházející léta a zase tu máme to tradiční volyňské svatováclavské posvícení.

Konalo se tentokrát 30. 9. 2005 v pátek ve velkém sále Koliby u Zahrady Čech, pěkně a účelně zadaptované volyňským podnikatelem panem Kučerou, synovcem toho pana Kučery, který v boji proti fašismu přišel o nohy a byl doživotním invalidou.

Sešlo se nás celkem 78 krajanů v radosti a dobré víře, že si zase pěkně zavzpomínáme a podělíme se se svými radostmi i strastmi s přáteli, kteří mají pro sebe čas a pochopení.

Průběh tohoto setkání byl již také tradiční. První část programu byla věnována vzpomínkám a uctění slavných výročí 87. výročí vzniku Československé republiky a 61. výročí Karpatsko-dukelské operace. Vedoucí regionu krajan Josef Kozák ve svém zahajovacím projevu prošel stručně slavnou historií při zrodu našeho státu 28. října 1918 a pokračoval přes rozkladné působení zvrhlé fašistické moci k vyústění do 2. světové války...

V nelitostném osvobozovacím boji proti fašismu, mezi nesčetnými válečnými operacemi této války se Karpatsko-dukelská operace zapsala do historie těch nejkrvavějších, kde hlavně volyňští Češi obětovali v nepoměrném množství nejvíce svých mladých životů. Naši vzpomínka na tomto shromáždění vzdáváme čest a úctu těm, kteří bojovali, ale nepřežili, a úctu a poděkování těm, kteří v bojích přežili a jsou zde přítomni. Tím krajan Kozák první část programu ukončil a s přáním pěkné zábavy předal slovo našemu hostu z Prahy paní Nečasové hospodářce CV SČVP. Paní Nečasová předala našemu shromáždění pozdravy krajanů z CV a redakce Zpravodaje SČVP. Při této příležitosti připomněla, že v tomto roku končí nejstarším členům platnost členských legitimací, neboť jsou již zaplněny známkami, a proto bude nutno pořídit jejich seznam a zaslat ho na osobní oddělení Sdružení, aby byly pořízeny legitimace nové. Další připomínka se týkala občasných nedostatků v distribuci Zpravodaje, což je potřeba hned hlásit, aby byla zjednána náprava. Upozornila zároveň že přivezla z redakce některá čísla Zpravodaje pro případ, že by si je někdo potřeboval doplnit.

Další důležitý příspěvek měl tajemník CV SČVP krajan Kuchynka, který informoval o novém zákonu 357. Tento zákon byl již po delších průtazích parlamentem schválen i panem prezidentem podepsán a vstoupí v platnost 1. 1. 2006. Jedná se o změnách v našich odbojáckých finančních záležitostech. Krajan Kuchynka informoval ve svém příspěvku odbojáře o úkolech pro ně nejdůležitějších, ale upozornil, že v časopise Národní osvobození je tento zákon důkladně osvětlen a je potřebné si ho prostudovat.

Jako vždy zajímavý příspěvek si pro nás připravil náš známý příznivec a citel volyňských odbojářů, ač nevolný, Pacddr. Miroslav Moravec ředitel Státního okresního archivu v Litoměřicích se sídlem v Lovosicích. Historii volyňských Čechů má prostudovanou od základu z autentických zdrojů, a proto jeho příspěvky se vyznačují vždy velice fundovanými poznatky a z toho plynoucími objektivními názory.

Pro toto vystoupení si doktor Moravec připravil tématu z doby reemigrace volyňských Čechů a jejich osídlování v pohraničí, což komentoval s velkým důrazem na nesrovnatelně těžké podmínky, které museli osídlování volyňští Češi těžce řešit a zvládat. Dále hovořil o sjednocujícím sjezdu I. a II. Odboje do ČsOL, který se konal v březnu roku 1946 a v dubnu se sjezd konal v Litoměřicích na Hrádku za účasti 363 členů včetně početného zastoupení volyňských Čechů, kde byl zvolen výbor pro potřeby osídlování. V kritickém hodnocení situace v oblasti zachování paměti doktor Moravec vyzval akci České republiky rozhlasu pod názvem „Hlasy hrdinů“. Což jsou osobní výpovědi přímých účastníků války, které sice byly sepsány, ale na internetu zveřejněny ještě nejsou. Nakonec dr. Moravec přečetl několik odpovědí z dotazníků, které rozeslala ČsOL v rámci sociálního průzkumu svým členům, které dokládaly jejich skutečně svízelné situace. Potom již začalo posvícení. Stoly se sice neprohýbaly pod tíhou kulinářských pochoutek, ale ty výborné koláčky z dílny pí Zemanové a spol. dostatečně svou symbolikou navodily posvícenskou náladu, kdy se rozproudila volná diskuse se vzpomínkami a sdělováním si nových událostí. U prezenčního stolu krajaneky Husinová a Votrubová s poděkováním kvitovaly plnění skleněné pokladničky dobrovolnými peněžními příspěvky, kterých bylo nakonec 4.700 Kč. Tam se též prodávaly knížky volyňských autorů a jako novinku prodával krajan Jiří Pančík kroniku Volveka a další o Českém Malíně. Publikace již na pohled velmi pěkně, vázané kroužkovým patentem s bohatým fotografickým materiálem.

Po chutném obědě se na podiu připravovala hudební produkce. A tu je nutno říci, že nás mnohé překvapil náš skvělý vedoucí, výborný organizátor, krajan Josef Kozák, když zasedl za bicí nástroje a s profesionálním jmenovcem doprovázel bratry Kučerovy, hrajícími na akordeon a saxofon. Jejich vystoupení bylo tak milé, jako jsou ty naše české písničky, které jsme si mohli zazpívat s nimi. Lze říci, že tato část posvícení byla skutečnou „třešničkou na dortu“, jak se dnes říká. Na všechny případné trampoty a neřešitelné problémy se zapomnělo a s veselou náladou jsme se vraceli domů.

Zapsala V. Suchopárová

Moravskoslezský region

Setkání v moravskoslezském regionu

Je již tradicí od vzniku naší organizace, že se členové Sdružení volyňských Čechů a jejich přátel setkávají jednou v roce v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou. Dik dobré spolupráci se starostou obce panem Ing. Miroslavem Ondračkou máme dobré zázemí pro organizování jak výborových schůzí tak i takové události, a i v jejím zabezpečení. Naši zkušenosti je, že naše setkání spojujeme s výroční členskou schůzí a hodnocením práce za uplynulý rok. Tím se stávají všichni přítomní aktivními hodnotiteli naší práce. Po výroční členské schůzi pak následuje volná zábava, diskuse účastníků mezi sebou, pochutnáváním si na dobrotách a vlastních výrobcích a nakonec i poslech hudby s tancem.

Naši výroční členskou schůzi nám zpřijemnil pěvecký soubor Základní školy ze Suchdoly n. O. pod vedením zastupkyň ředitelky paní Zdeňky Šimůnkové. Na letošní schůzi jsme i vzpomněli 60. výročí ukončení II. Světové války, jehož referát přednesl pan Ing. Václav Petras. Hodnocení naší práce se ujal svým referátem předseda naší organizace pan MVDr. Vladimír Samec. Bylo konstatováno, že úkoly

uložené loňskou schůzí byly splněny díky aktivitě výboru a důvěrníků jednotlivých obvodů našeho regionu. Byla posouzena a schválena finanční zpráva, kterou přednesla hospodářka naší organizace paní Zdeňka Novotná. Pozornost byla věnována i zprávě tajemnice naší organizace pí Marie Seitlové. Hlavním bodem naší schůze bylo hodnocení členů výboru a důvěrníků, kteří jsou již ve funkci 15 roků, 9 roků, a dalších za jejich obětavou práci ve prospěch Sdružení volyňských Čechů a jejich přátel., knihou. Na závěr schůze přijala a schválila usnesení pro následující rok, které stanovuje hlavní úkoly naší práce.

Stává se již pravidelností, že našeho setkání se účastní manželé Nečasova a pí Toniačka Kramná, kteří zastupují na našem jednání ústřední výbor z Prahy. Při této příležitosti se setkávají se štedrou rukou členů moravskoslezského regionu pro zabezpečení vydávání našeho Zpravodaje.

Nelze opomenout, že našeho setkání se zúčastnili přátelé z organizace z Olomouce pod vedením pana Vladimíra Tenglera, z Vyškova za účasti pana Rostislava Jiráka a Václava Pěničky. Hlavního jednání se účastnil i zástupce starosty obce Suchdol nad Odrou pan Ing. Richard Ehler. Jejich zdravotní byly povzbuzením našich členů v další činnosti a v organizování takového společného setkání i v příštím roce.

Po společném obědě následuje vždy ono nezapomenutelné setkání s diskutováním členů mezi sebou, pro které je v naší organizaci vždy velké pochopení. Zde se sblíží rodiny, kamarádky a kamarádi a jejich přátelé. Zde se diskutují prožití chvíle v rodinách a vzpomíná se na doby, kdy velká většina žila na Volyni.

Současného setkání se účastnilo 117 členů naší organizace a hostů. Na stolech bylo do čeho zakousnout a pochutnat si, popít dobrého moravského černého nebo bílého vína a po příchodu hudby si i poskočit v kole. Byl i čas na zpívání moravských písniček, v čemž nás i hudebníci podpořili. Nebyl nikdo, kdo by nesouhlasil s omizováním takového setkání i v příštím roce.

Přejme si vzájemně dobré zdraví, trošičku štěstí a těšme se na příští rok 2006.

Vážení přátelé, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel Moravskoslezského regionu, v příštím roce na shledanou v Suchdole nad Odrou.

Váš přítel Vlastislav Seitl

Region Žatec

Oznámují všem členům našeho regionu, a také celé volyňské veřejnosti, že naším výborem byl zvolen místo zesnulé Marie Pánkové nový předseda Ing. Jaroslav Vodička ze Žatce, bývalý vojenský příslušník, který před dvěma roky odešel do penze a ihned byl zvolen předsedou Svazu bojovníků za celý Lounský okres. Je to syn volyňských rodičů otec Josef Vodička pocházel z Hulče a maminka Libuše z Jezírka.

Věříme, že nám bude dobrým předsedou a přejeme mu hodně tvrdého elánu do jeho namáhavé funkce.

Budeme se snažit ve všem mu pomoci.

Za celý výbor jako jednatel *Kamila Ondrová*

NAŠI JUBILANTI ...

Region Tachov

Ve IV. čtvrtletí t.r. se dožívají významných životních jubileí tyto naši členové:

Matasová Irena, 25. 9. 80 let. Morgensteinová

Ludmila 1. 10. 70 let. Bydžovská Valentina, 26. 11.

75 let a Faitová Marie, 30. 11. 80 let.

Všem přejeme hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a ještě mnoho let mezi námi všemi.

Za region Alžběta Michlová

Region Žatec

Ve 4. čtvrtletí se dožívají významného jubilea tyto naši členové:

Vladimír Říha, 9. 10. 85 let, Louny. Marie Svítková,

23. 10. 75 let, Tvrzšice. Alžběta Němečková, 25. 10.

75 let, Žatec. Jitka Chundelová, 27. 10. 70 let, Žatec.

Věra Motlíková, 28. 10. 70 let, Most. Jiřina Skalická,

13. 11. 80 let, Žatec. Slavěna Bartošová, 14. 11. 75

let, Žatec. Miroslava Levčuková, 15. 11. 75 let,

Kláštec. Jiřina Bajborová, 15. 11. 80 let, Žatec.

Marie Plosová, 16. 11. 85 let, Velešišles. Václav

Nesvadba, 21. 11. 70 let, Žatec. Vladimír Kenec, 30.

11. 75 let, Strkovice. Jiřina Lněničková, 10. 12. 75

let, Podbořany. Emil Přibyl, 10. 12. 75 let, Žatec.

Bohumila Karlovská, 11. 12. 70 let, Libočany. Marie Dunovská, 12. 12. 75 let, Malá Černoc. Václav Zumr, 27. 12. 80 let, Čeradice. Josef Kozlok, 30. 12. 85 let, Brody. Olga Holubičková, 7. 12. 91 let, Vroutek. Naděžda Svěcená, 20. 10. 92 let, Žatec. Anasztázie Zedníková, 14. 12. 94 let, Podbořany.

Dodatečně uvádím a omlouvám se těmto členkám: Libuše Vošvrádová, 26. 6. 75 let, Louny a Marie Jachňuková, 1. 8. 60 let, Žatec. Je to manželka našeho pravoslavného faráře ze Žatce Arciděkana Vladimíra Jachňuka. Není sice z naší volyňské větve, ale tím více je nám blízká.

Všem oslavencům přeji do dalších let mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti. *Za region Kamila Ondrová Rokytnice*

Dne 5. 10. se naplnilo 70 let Jevgenii Homoláčové z Rokytnice v Orlických horách. K narozeninám ale i do dalších let dobré zdraví, štěstí, elán a spokojenost přeji: syn Josef a dcera Lenka s rodinami. Dále rodina Koničková a Chomičova ze Zlína.

Region Olomouc

V druhém pololetí se dožívají významných životních výročí tito naši členové: Fišerová Marie, nr. 16. 9. 1925, bytem Nedvězí, se dožívá 80 let. Marková Marie, nar. 13. 7. 1935, bytem Loučná se dožívá 70 let. Novák Josef, nar. 12. 7. 1950, bytem Nemilany, se dožívá 55 let. Albrecht Václav, nar. 28. 9. 1935, bytem Hněvotín, se dožívá 70 let.

Všem jubilantům pevně zdraví, štěstí, spokojenost a životní pohodu. *Přeje za region V. Tengler*

Region Cheb

V regionu Cheb oslaví ve IV. čtvrtletí 2005 životní výročí tito naši krajané:

14. 10. 80 let Antonín Bartík ze Smolárny, nyní bytem Sitiny u Mar. Lázní. 7. 11. 83 let Viktorie Jesinková ze Sofievky, nyní bytem Františkovy Lázně. 23. 12. 65 let Vladimír Hruška z Volkova, Nyní v Novém Kostele. 24. 12. 75 let Jiří Zahradník ze Strakova, nyní v Chebu.

Jménem volyňských krajanů chebského regionu přejeme pevně zdraví, štěstí a životní pohodu do dalších let. *Ludmila Mácová a Libuše Pancířová*

Region Litoměřice

V regionu Litoměřice se dožívají významného jubilea: 55 let 28. 10. Meruška Josef z Malinovy, bytem Stráž p. R.

70 let 6. 10. Brázdová Věra z Volkova, bytem Litoměřice, 8. 10. Derfler Václav z Bocanovy, bytem Trávnice a 24. 12. Bečvaříková Lydie z Českého Straklova, bytem Louny.

75 let 23. 11. Šrajtr Josef z Mírohoště, bytem Štětí, 9. 12. Kůlrová Emilie z Mírohoště, bytem Brandýs n. L. a 16. 12. Chaloupková Světlana z Kyjeva, bytem Ústí n. L.

80 let 12. 10. Vítková Jiřina roz. Svobodová z Mírohoště, bytem Litoměřice, 25. 10. Janouchová Marie z Volkova, bytem Děčín.

81 let 1. 10. Votrubová Raisa z Kněhyněk, bytem Lovosice.

82 let 14. 10. Tintěrová Melanie ze Davidova, bytem Hoštka, 8. 10. Pojmanová Anna z Mírotina, bytem Velenín-Opármu, 5. 11. Bílková Olga ze Straklova, bytem Litoměřice a 10. 12. Ružbacká Evženie z Volkova, bytem Litoměřice.

84 let 22. 10. Opočenský Vladislav z Boratína, bytem Chotíněves, 2. 11. Prokůpková Marie z Hájanky, bytem Hrušovany a 20. 10. Šíková Evženie z Ozerán, bytem Litoměřice.

85 let 15. 11. Štěpánek Boleslav z Teremna, bytem Litoměřice.

90 let 17. 12. Bohatec Miloslav z Boratína, bytem Vrbice.

92 let 3. 12. Chudobová Marie z Boratína, bytem Úštěk.

97 let 1. 11. Štěpánek Karel z Teremna, bytem Soběnice.

Všem jubilantům přejeme hodně životní pohody a do dalších let hodně zdraví.

Za výbor regionu jednatelka Holubová

Region Moravský Krumlov

Auž je za dvěma poslední čtvrtina roku 2005, ve které budou oslavovat svá životní výročí:

5. 10. 84 let ThDr. Miroslav Mužik z Třebíče, 5. 10. 75 let Václav Hybler z Vilhemovky, nyní Olbramovice. 10. 11. 65 let Rostislav Mazánek z Nivy Hblinské, nyní Pohořelice. 24. 11. 75 let Milada Zálešáková roz. Dufková z Nivy Hubinské, nyní Loděnice. 22. 12. 82 let Alžběta Šímková roz. Maryšková z Hájanky, nyní Vlasatice.

Vážení oslavenci, ať máte šťastný další rok života, provázený dobrým zdravím a štěstím.

Za region Mgr. St. Kounková

Region Domažlice

Krajané, kteří ve III. čtvrtletí 2005 oslavili svá životní výročí:

27. 7. 88 let Šímková Evženie, Hlinsko - Ivaniče Srby. 27. 7. 62 let Ledvinová Zdeňka, Ivaniče-Horšovský Týn. 4. 8. 78 let Vojřuková Marie, Česká Kolonie-Polžice. 15. 8. 84 let Diviš Vladimír, Zikmundovka Ivaniče - Polžice. 18. 8. 84 let Riglová Anna, Mašternice, Nřany. 20. 8. 69 let Žaček Jaroslav, Sklíň - Meclov. 22. 8. 74 let Holoubek Rostislav, Nové Ivaniče Horšovský Týn. 8. 9. 68 let Biňovcová Marie, Kopče Trutnov. 10. 9. 69 let Benešová Evženie, Račín Pobežovice. 14. 9. 91 let Šubrtová Libuše, Ivaniče Polžice. 15. 9. 84 let Drbohlavová Antonie, Palče Horšovský Týn. 20. 9. 68 let Volný Jiří, Olšinka Pivoň. 21. 9. 56 let Mužíková Naďa, Hlinsko Makovice Pobežovice.

Všem jubilantům hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a životní pohodu za region přejí

Vladimír Ledvína a Naďa Pytelková

Všem jubilantům blahopřeje také redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Moravský Krumlov

21. srpna zemřela ve věku 85 let nejstarší členka našeho regionu paní Anna Hrabovská roz. Klementovičová ze Sergejky, bytem Pohořelice-Smolín.

17. srpna zemřel Josef Nosek ve věku 78 let ze Zločoveské Nivy, bytem Janovice.

Výbor regionu projevuje tímto pozůstalým upřímnou soustrast *Za region St. Kounková*

Region Teplice

Oznamujeme všem volyňským Čechům, že nás opustil náš přítel a kamarád, zakládající člen, letitý předseda regionu Teplice, pan Václav Bižovský. Zemřel dne 4. 6. 2005 v nedožitých 84 letech. Rozloučili jsme se s ním dne 11. 6. v červeném kostele v Trnovanech.

Narodil se a žil v obci Ledochovka na Volyni a po návratu do vlasti bydlel s rodinou v Teplicích Trnovanech.

Jménem krajanů teplického regionu vyjadřujeme upřímnou soustrast zarmoucené rodině.

Ing. Černý, Mrázková a Pišl

Region Litoměřice

V únoru 2005 zemřela pí Libuše Pospíšilová, nar. 1921 z Novokrajeva, byt. Mlékojedy. V červnu zemřel Dimitrij Somol, nar. 1916 z Mírohoště, bytem Ústí n. L. V srpnu Josef Pojman, nar. 1923 z Mírotina, byt. Opármu. V srpnu Mikuláš Matuševecký, nar. 1919 z Korostan, bytem Lovosice.

Všem pozůstalým projevuje upřímnou soustrast za výbor regionu *jednatelka Holubová*

Region Šumperk

Oznamuji, že 30. srpna zemřela po tragické nehodě naše členka, krajanka paní Evženie Tögllová, roz. Kulíková z Knerut, nyní bytem v Šumperku. Zemřela nečekaně ve věku nedožitých 73 let. Žeňo, bude nám moc chybět tvůj smích, tvoje povídavá povaha a tvoje práce. Moc jsi nás zarmoutila. Přejeme Ti klidný spánek v jednom hrobě s tatínkem, vždycky sis to přála. Často na Tebe budeme vzpomínat. Kamarádi a přátelé z Nového Malína.

Prosím, vzpomeňte s námi. *Ala Bílková*

Oznamujeme smutnou zprávu, že 6. října zemřela naše maminka, babička a prababička, pí Emilie Hajná. Zemřela ve věku 92 let. Narodila se v Dorostajích na Volyni a nyní bydlela v Šumperku. Prosíme naše krajané, abyste na ni s námi vzpomněli.

Žeňa Hamplová a Vladimír Hajný, dcera a syn.

Zprávu podává z pověření Ala Bílková

Paní Hajná, buďtež Vám země lehká!

Region Praha

Ve věku 92 let zemřel 28. 8. 2005 akademický malíř Boris Kostka. Pocházel ze Zdobunova. Byl příslušníkem Čs. jednotky v Rusku a prošel celou dukelskou anabází. Dosáhl hodnosti plukovníka v. v.

Za region Irena Malinská

13. října zemřela paní Irena Vacková roz. Peršalová z Českého Mstěšína. Zprávu podává sestra Vlasta Hricová-Peršalová

Všem pozůstalým projevuje svou úctou i redakce Zpravodaje

DARY, došlé na konto SDRUŽENÍ září 2005

Region moravskoslezský:

Ludmila Muchová, Bruntál 100 Kč, Stanislav Kabát, Příbor 400 Kč, Ludmila Réblová, Suchdol n. O. 150 Kč, manželé Bolfovi, Hukovice 150 Kč, manželé Klabanovi, Suchdol n. Odrou 500 Kč, Jaroslav Moravec, Fulnek 100 Kč, Josef Moravec Fulnek 100 Kč, Marie Vaněčková, Stachovice 100 Kč, manželé Marešovi, Studénka 100 Kč, Ing. Václav Petras, Frýdek-Místek 100 Kč, Jiřina a Stanislav Kimlovi, Hukovice 100 Kč, Václav Šimsa, Studénka, - 100 Kč, Marie Dvořáková, Krnov - 100 Kč, Marie Lajneberová, Kunín - 100 Kč a Vlastislava Kopecká, Hladké Žitovice 50 Kč.

Všichni tito dárci byli účastníky setkání regionu v Suchdole n. Odrou 24. 9. 2005 a celá sbírka činí 2.250 Kč.

Region Litoměřice:

Z posvícenského posezení věnuje region na konto 1000 Kč, a dále přispěli:

Manželé Stanislavských, Polepy 400 Kč a prof. Věra Vichová, Litoměřice 100 Kč

Region Frýdlant:

Evženie Kalíková, Liberec 500 Kč

Region Brno:

Eleonora Loskotová, Vojkovice 50 Kč, Věra Bělíková, Vojkovice 200 Kč, Jiří Bureš, Vojkovice 100 Kč, Ing. Jiří Vacek, Vojkovice 200 Kč, Ničovi, Brno 300 Kč

Tyto dary věnovali účastníci setkání brněnského regionu

Region Domažlice:

Doc. PhDr. Jaroslav Fiala, Plzeň 250 Kč, Evženie Šímková, Horšovský Týn 200 Kč, Emilie Tomanová, Staňkov 150 Kč, Marie Zajícová, Staňkov 150 Kč a Vladimír Ledvína, Horšovský Týn 300 Kč

Region Praha: Josef Albert, Kladno 350 Kč

Region Chomutov:

Věra Opatrná, Železný Brod 200 Kč, Emilie Pelcová, Mar. Lázně 50 Kč a Marie Zikmundová 50 Kč.

Marie Zavadilová-Jahodová, Droužkovice 300 Kč

Region Praha

Josef Albert, Kladno 350 Kč

Region Mariánské Lázně Lidia Antonjuková, Lázně Kynžvart 200 Kč

Upřesňujeme dále dar, došlý na konto v červnu 2005 v částce 200 Kč, věnovali ho manželé Kimlovi, Hukovice

Všem dárcům upřímně děkuje redakce Zpravodaje a OVSCVP

DARY na region Brno

Loskotová Eleonora 50 Kč, manželé Furchovi 200 Kč, Bělíková Věra, Vojkovice 200 Kč, Chudobová Anna 100 Kč, Bezděková Alžběta 100 Kč, Krejzlová Milada 100 Kč, manželé Kučerovi 500 Kč, Bureš Jiří 100 Kč, Kubínová Marie 100 Kč, Jaroslav Jarolím 200 Kč, Ničovi 300 Kč, Ing. Jiří Vacek 200 Kč, Vladimír Foitík USA 100 Kč a Břixa Josef 100 Kč. Celkem 2 350 Kč *Region dárcům děkuje*

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 2.11.2005